

Plutind pe apa dintre stufuri

Daniel Vișan-Dimitriu

Trec, uneori, prin timp, plutind pe ape
Ce văluresc, ducându-și greul lor
Depart, în tărâm de visător
Ce nu-l mai vrea în tresăriri de pleoape.

Eram, pe-atunci, în ani când o lumină
Călătorea în gândul tău și-al meu
Și căuta doritul apogeu
Al vieții, pe a timpului colină.

Din depărtări, știam că-mi simți privirea
Și mă privești, la rândul tău, zâmbind,
Știam că simți cum brațele-mi, icnind,
Trădează-n pieptul meu neobosirea.

Aveam un ghionder, împingeam o lotcă
Pe apa dintre stufuri și vânam
Cât pentru mine, dar și cât plăteam
Pescarilor cu-arome vagi, de votcă.

Iar seara, mai târziu, urma scrisoarea
În care-ți povesteam, de peste zi,
Tot ce-am făcut și îmi doream să știi,
Să uiți de dor, să uiți și depărtarea.